

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUCARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

CĂUTAȚI MAI ÎNTÂI ÎMPĂRĂȚIA LUI DUMNEZEU ȘI DREPTATEA LUI

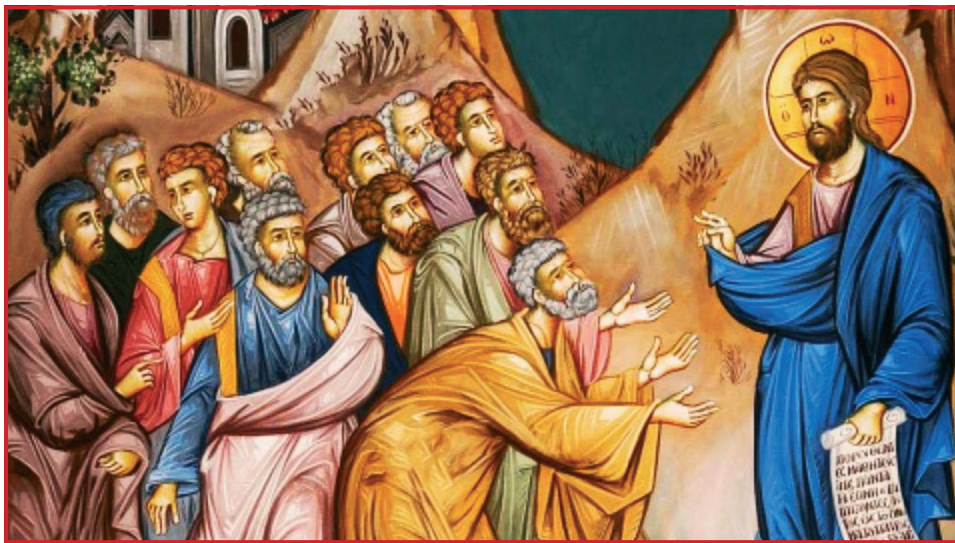
DUMINICA A 3-A DUPĂ RUSALII

(a Sf. Părinți
de la Sinodul al IV-lea Ecumenic)
(Despre grijile vieții)

SF. AP. ACHILA; SF. MC. IUST
ȘI IRACLIE; SF. CUV. NICODIM
AGHIORITUL

În Duminica a 3-a după Rusalii,
Biserica ne pune la suflet o parte
din Predica de pe Munte (Matei, cap. 5-7).

În partea a doua a acestei evanghelii
se arată că „faptele dreptății” – milostenia,
rugăciunea și postul – trebuie săvârșite
în taină, iar nu pentru slavă deșartă.

Mântuitorul Iisus Hristos ne îndeamnă să nu ne adunăm comori pe pământ, ci în cer, să ne păstrăm curat ochiul inimii, adică conștiința, căci, lipsiți de lumina care este în noi, întreaga noastră existență nu va fi decât o orbecăială în întuneric. Ne îndeamnă Mântuitorul să nu fim slujitorii lui Mamona (ai banului), să-L slujim pe Dumnezeu cu toată inima noastră și să căutăm mai întâi împărăția lui Dumnezeu.

În această evanghelie sunt menționate trei teme care sunt strâns legate una de alta, adică comoara din cer, Dumnezeu și Mamona și încrederea în providența dumnezeiască. Cea de-a patra temă, referitoare la ochiul lăuntric, se desprinde din context.

Prima treaptă a credinței este încrederea în Dumnezeu. Să crezi în făgăduințele lui Dumnezeu și să-L asculți, asemenea lui Avraam. Astăzi multe din păcatele oamenilor decurg din lipsa de încredere în providența cerească, adică auzi mereu întrebarea din evanghelie, ce vom mânca, ce vom bea și cu ce ne vom îmbrăca, pusă mai mult de bogați decât de săraci.

Lipsa de încredere în providență stă la originea unor mari și grele păcate. Astfel expresia, aparent elegantă a planificării

familiei, de fapt uciderea pruncilor pe cale chirurgicală – prin avort –, pe cale mecanică – prin sterilet – sau pe cale chimică – prin pilule – adevărate pesticide umane, este motivată prin punerea sub semnul întrebării a viitorului omenirii, uitând de fapt că Dumnezeu este proniatorul creației Sale.

Alte păcate vin din lipsa încrederii în Dumnezeu. Mântuitorul ilustrează aceasta prin două pilde: „Priviți la păsările cerului, că nu seamănă, nici nu seceră, nici nu adună în hambare și Tatăl vostru Cel ceresc le hrănește” (Matei 6, 26) și „Luați seama la crinii câmpului cum cresc: nu se ostenesc, nici nu torc, și vă spun vouă că nici Solomon, în toată mărirea lui, nu s-a îmbrăcat ca unul dintre aceștia” (Matei 6, 29). Mai spune și un scurt cuvânt care ne atrage atenția asupra deșertăciunii grijii pentru cele lumești: „Și cine dintre voi, îngrijindu-se, poate să adauge staturii sale un cot?” (Matei 6, 27)

Pentru credincioși sunt adresate cuvintele Domnului ca prioritate absolută: „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui, și toate acestea se vor adăuga vouă.” (Matei 6, 33)

Creștinismul n-a îndemnat niciodată la lene și niciodată nu a avut o concepție economică naivă, ci totdeauna ne-a îndemnat ca „dacă cineva nu vrea să

lucreze, acela nici să nu mănânce.” (II Tes. 3, 10) Dumnezeu lucrează până acum, ne spune Mântuitorul: „Tatăl Meu până acum lucrează; și Eu lucrez” (Ioan 5, 17).

Împărăția lui Dumnezeu este adesea pomenită de Mântuitorul Iisus Hristos chiar în rugăciunea domnească „Tatăl nostru” când spunem „vie împărăția Ta”, iar în rugăciunea de mulțumire după masă spunem: „nu ne lipsi pe noi nici de cereasca Ta împărăție”.

Sfintele Taine ale Bisericii încep cu „Binecuvântată este împărăția Ta”, iar Sfântul Apostol Pavel ne amintește că împărăția lui Dumnezeu este pace și bucurie în Duhul Sfânt. În Epistola către Coloseni, Sfântul Pavel ne vorbește despre „împărăția Fiului iubirii Sale” (Coloseni 1, 13), expresie unică în Noul Testament. Din toate acestea, descifrăm că iubirea lui Dumnezeu în împărăția Sa este filială sau fiască (de fiu), iar în Taina Spovedaniei aflăm că împărăția lui Dumnezeu este paternă, adică Tatăl își iartă fiul care a păcătuit. Această iubire paternă este împărtășită de Dumnezeu prin Biserică prin Taina Preoției, când auzim cuvintele „iertate sunt păcatele tale”, cuvinte dumnezeiești, păstrate de la Mântuitorul, rămase în memoria vie a Bisericii.

Amin! ❀

Părintele Dinu

SFÂNTUL CUVIOS NICODIM AGHIORITUL

Cuviosul Nicodim Aghioritul a fost un vas ales al lui Dumnezeu, care, în aproape 60 de ani de viață (1749-1809), a dat lumii creștine o comoară neprețuită: opere și traduceri de mare importanță pentru Ortodoxie.

Inzebrat cu o memorie fenomenală și cu o inteligență deosebită, atras de viața călugărească, și-a trăit cea mai mare parte a vieții în Athos, căutând să redea în primul rând comunităților monahale zestrea de gândire și trăire duhovnicească a Sfinților Părinți. Așa s-a născut „Filocalia”, alcătuită împreună cu Macarie al Corintului, o culegere de scrieri patristice, publicată în 1782 la Veneția. Amintim apoi „Războiul nevăzut”, „Pidalionul” - culegere de canoane, „Paza celor cinci simțuri”, „Hristoitia”, „Viețile Sfinților” sau „Tâlcuire la epistolele Sfântului Apostol Pavel”.

Sfântul Nicodim a corectat și pregătit pentru tipar scrierile complete ale Sf. Grigorie Palama, o adevărată lucrare

dogmatică și mistică de mare valoare. Dar lucrarea a fost distrusă la Viena pe timpul războiului, aceasta fiind o mare pierdere pentru Ortodoxie.

Sfântul Nicodim a fost teologul unei ample mișcări din Muntele Athos numită „mișcarea colivarilor”. Importantă este și preocuparea sa pentru revitalizarea isihasmului, dar și pentru „deasa împărtășanie”, desigur cu luarea aminte la curăția sufletească și pregătirea necesară.

A vrut să vină în Moldova pentru a-l întâlni pe Cuviosul Paisie de la Neamț, dar nu a fost posibil. Se presupune că au corespondat, locurile comune din operele lor indicând o apropiere duhovnicească între cei doi. Amândoi au încercat o reactualizare a isihasmului

prin punerea lui pe baze noi, adică prin practicare rugăciunii minții în viața de obște și în viața cultică a mănăstirilor.

Pentru viața sa ascetică și întreaga sa operă, Biserica Ortodoxă l-a canonizat și-l prăznuiește în fiecare an pe 14 iulie. ✦

Sfântul Mucenic Emilian de la Durostorum

Sfântul Mucenic Emilian a fost fiul lui Sabbatianus din orașul Durostorum, Silistra de astăzi, și a primit cununa muceniciei în 18 iulie 362.

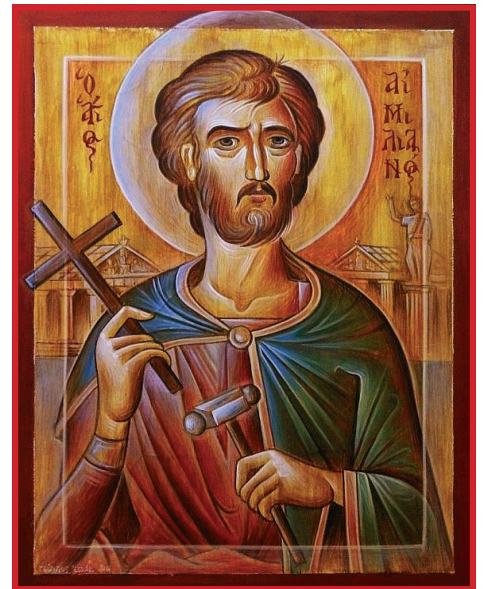
În timpul împăratului Iulian Apostatul (361-363) s-a pornit o prigoană mare împotriva creștinilor în întreg Imperiul Roman. În luna iulie a anului 362 la Durostorum sosește un prefect nemilos, Capitolin, cu poruncă de la împărat de a cerceta dacă în cetate se află creștini. După ce intră în templu și aduce jertfă zeilor, Capitolin se întâlnește cu maimarii cetății, care-l asigură că în Durostorum nu sunt următori ai lui Hristos. Bucurându-se de această veste, prefectul face ospăț mare.

În Durostorum se afla însă Emilian, un soldat creștin din armata romană a Dunării care, în timp ce păgânii se desfătau, a intrat în capiştea idolească, având la sine un ciocan de fier, și a sfărâmat toți idolii și a răsturnat altarul. Văzând cele întâmplate, dregătorul s-a mâniat și a trimis slugile sale să îl caute pe cel ce a făcut acestea. Slujitorii prind un om nevinovat care venea de la câmp și întâmplător trecea pe lângă templul păgân. Crezând că el este făptașul, au început să-l bată și de îndată l-au luat să-l prezinte lui Capitolin. Dar soldatul Emilian a văzut toate acestea și a ieșit înaintea soldaților care îl aduceau pe omul nevinovat și le-a spus că el a săvârșit fapta.

În fața prefectului Capitolin, Emilian mărturisește curajos că el este creștin, fapt pentru care a fost bătut cumplit și apoi osândit la moarte prin foc. Este dus în afara orașului, aproape de malul Dunării, unde soldații îl aruncă pe un

rug aprins. Sfântul, stând în mijlocul văpăii, s-a însemnat cu semnul crucii, iar focul nu l-a atins pe el. Și, rugându-se și mulțumind lui Dumnezeu, și-a dat sufletul în mâinile Sale.

Soția lui Capitolin, fiind creștină în taină, a rămas pe lângă locul acela și a dat trupul Sfântului Mucenic Emilian creștinilor din oraș, care l-au îngropat în locul numit Gedina. Sfintele moaște ale Sfântului Mucenic Emilian se află în Catedrala mitropolitană din Silistra (Bulgaria), iar la noi în țară părțile din moaștele sale se găsesc la Galați, la Catedrala episcopală din Slobozia și în Biserica „Nașterea Maicii Domnului” din cartierul Drumul Taberei din Capitală. ✦

Sfinții care au legătură cu viața noastră

Este bine ca icoanele pe care le punem în chilie și sfinții pe care îi chemăm să aibă legătură cu viața noastră: vreo întâmplare, vreo boală, vreo iluminare, vreo amintire vie, vreo trăire lăuntrică sau exterioară, sufletească sau trupească, să ne fi legat de ei. Dacă nu avem așa ceva, cel puțin s-o dorim. E și asta ceva și se poate să ne dea ceva. Port, de exemplu, numele Sfântului Nicodim. Sfântul Nicodim nu-mi vorbește, dar este Sfântul meu. O să-l chem, o să-l pun în chilie la mine. Îl citesc pe Sfântul Grigorie Teologul, pe Sfântul Grigorie Palama și mă impresionează. Îl citesc pe Marele Vasilie și îmi vorbește. Pe acești sfinți îi voi chema la mine în chilie și-i voi lăsa să vorbească neîncetat în sufletul meu.

După ce-i chem pe sfinți, îi pun pe

fiecare la locul său. Aici, sfântul pe care-l iubesc cel mai mult, acolo, sfântul pe care-mi place să-l văd mai des cu ochii sufletului sau ai trupului meu. În fața mea, pe cel care am experiența că îmi dă tot ce-i cer, așadar și acum, dacă-i cer ceva, îmi va da. Dacă astăzi mă simt greoi, dacă văd cerul întunecat, știu din experiență că acest sfânt mă va ajuta. Și, într-adevăr, dacă găsim „butonul” unui sfânt, ne încredințăm că sfântul ni le rezolvă pe toate, ne introduce în viața sa și intră și în lăuntru nostru. Fiecare sfânt poate să aibă ceva să ne dea. Dacă cineva este sărac în viața sa, adică cu minte puțină, va avea puțini sfinți. Altul poate să aibă mulți sau să ia câți vrea. Ajunge să știe să încheie legături cu sfinții citindu-le și recitindu-le viața. ✦

Arhim. Emilianos Simonepetritul

SFÂNTUL PROROC ILIE MĂRTURISITOR ȘI APĂRĂTOR AL CREDINȚEI

Părinții Bisericii spun că niciodată Dumnezeu n-a ascultat mai mult de om ca în vremea prorocului Ilie. Reprezentat iconografic, cel mai adesea, fie în gura peșterii sale (ce se poate vizita și astăzi în ținutul Hozvei), însoțit de corbul trimis să-l hrănească, fie în carul de foc cu care a fost răpit la cer, cu Elisei ca martor și urmaș al său, Sfântul Mare Proroc Ilie Tesviteanul este personajul din Vechiul Testament cel mai drag și mai familiar conștiinței creștine de pretutindeni și, totodată, singurul profet care e înscris cu roșu în calendarul ortodox.

Mare mărturisitor al adevărului revelat în vremuri de apostazie, prigonit în toată viața sa din cauza violențelor acelui veac, aspru cu sine și cu ceilalți, mare făcător de minuni, prototip al monahilor și pustnicilor creștini. Mai presus de toate aceste însușiri, Ilie Tesviteanul a vorbit cu Dumnezeu, L-a văzut pe Muntele Horeb și a simțit mireasma harului și adierea lină a prezenței Lui în toată viața sa. Cu prețul vieții, a mărturisit pe adevăratul Dumnezeu și a primit viață veșnică.

Originar din Tesba Galaadului, la est de Iordan, întreaga lui activitate a fost legată de viața și istoria comunității israelite din Regatul de nord, cu capitala la Samaria. Ilie trăiește în prima jumătate a secolului al IX-lea î.d.Hr., fiind contemporan cu unul dintre cei mai sângeroși regi ai lui Israel, regele Ahab. Activitatea profetului este descrisă în cărțile 3 și 4 Regi (cap. 1).

Tradiția creștină, în Viețile Sfinților, ne vorbește despre tatăl lui Ilie, Sovac, despre vedenia pe care a avut-o acesta în momentul nașterii fiului său și despre consacrarea vieții profetului lui Dumnezeu încă din fragedă pruncie.

El este profetul ridicat de Dumnezeu pentru a menține credința adevărată în timpul domniei lui Ahab și a soției sale, Izabela.

Însuși numele profetului este legat de această slujire și misiune pe care el o are în mijlocul comunității israelite. Ilie este, potrivit textului biblic, un nume teoforic. Elijah înseamnă „Domnul e adevăratul Dumnezeu” sau „Yahwe este Dumnezeu”.

Aflat în mijlocul unui popor idolatru care se închina zeului Baal, Ilie simte

nevoia de a îndrepta anume calea celor de un neam cu el. Din râvnă și din credință a ieșit Ilie înaintea lui Ahab vestindu-i acestuia seceta ce va urma. Prin credință și dragoste de Dumnezeu profetul Ilie are puterea de a închide cerul timp de trei ani și șase luni. „Și s-a sculat prorocul Ilie ca focul și cuvântul lui ca făclia ardea”, descrie Iisus Sirah (48, 1) lucrarea plină de zel a lui Ilie.

Urmând îndemnul lui Dumnezeu, Ilie se retrage la pârâul Cherit, unde setea și-o potolea cu apa din pârâu, iar mâncarea îi era adusă de corbi, „pâine și carne dimineața, pâine și carne seara”. Când a secat și pârâul, profetul Ilie s-a dus în Sarepta Sidonului, unde a rămas în casa unei văduve. Atunci când fiul acesteia a murit, Ilie l-a înviat, prin puterea pe care o primise de la Dumnezeu, al Cărui slujitor și era: „Doamne Dumnezeul meu, să se întoarcă sufletul acestui copil în el!” (3 Regi 17, 21).

După trecerea a trei ani, Ilie se arată lui Ahab, provocându-l la „întrecere” pe preoții și profetii lui Baal: și ei, și el să aducă jertfă lui Baal, respectiv lui Dumnezeu și „Dumnezeul Care va răspunde cu foc, Acela este Dumnezeu” (3 Regi 18, 24). În zadar au strigat și au înălțat glasurile lor către cer preoții lui Baal, căci nu au primit nici răspuns. Când s-a rugat și Ilie, „s-a pogorât foc de la Domnul și a mistuit arderea de tot și lemnele și pietrele și țărâna și a mistuit toată apa care era în șanț” (3 Regi 18, 38).

După ce poporul a cunoscut că Domnul este singurul și adevăratul Dumnezeu, a trimis Domnul și ploaie asupra pământului. Uciderea preoților lui Baal ce a urmat jertfei lui Ilie nu a fost pe placul lui

Ahab și a Izabelei, ci a stârnit mânia acestora, încât Ilie a fost nevoit să se refugieze pe muntele Horeb.

Înainte de a-și încheia activitatea profetică, Ilie își alege ucenic pe Elisei. Împreună traversează Iordanul, Elisei urmând a fi martor al ridicării lui Ilie la cer.

La Schimbarea la Față a Domnului, petrecută pe Tabor, Evanghelia ne spune (Matei 17, 3-4; Marcu 9, 4-5; Luca 9, 30 și 33) că Moise și Ilie s-au arătat de-a dreapta și de-a stânga lui Hristos, după mărturia celor trei ucenici care-L însoțeau (Petru, Iacov și Ioan). Conform unei vechi tradiții, cu temei în Sfânta Scriptură (Matei 17, 10-11), Ilie va reveni la sfârșitul veacurilor, ca martor și vestitor al Parusiei, deci ca înaintemergător al celei de-a doua veniri a Domnului. Bazileii bizantini vor fi cei care îi fixează data de prăznuire, pe 20 iulie.

Deși Ilie este perceput în timpul vieții drept un râvnitor, prin înțelegerea duhovnicească el depășește Legea veche. Vederea lui Dumnezeu de către Ilie pe Muntele Horeb (3 Regi, cap. 19), reia elementele teofanice din darea Legii lui Moise pe același munte. Dacă legea lui Moise pune accentul pe vizual, pe auditiv - foc, tunete, cutremur, deci manifestări în forță -, Ilie depășește această sferă și ajunge să-L vadă pe Dumnezeu în isihie, în adiere de vânt lin. Aceasta este chemarea la liniște pe care o găsește monahul sau orice creștin în briza harului Sfântului Duh, vie și lucrătoare în fiecare Liturgie.

Sfântul Profet Ilie și Enoh sunt singurele cazuri care au rupt legea implacabilă a morții. Sfântul Ilie a fost ridicat în carul de foc, așa cum vedem în primele două capitole din cartea 4 Regi. ❀

700 DE NUMERE ALE „CUVÂNTULUI CARE ZIDEȘTE”

În această duminică, oficial am scos al 700-lea număr al ziarului Parohiei Șerban Vodă „Cuvântul care zidește”. Acesta a apărut acum 14 ani ca o foaie duminicală, în care ne-am dorit să vă informăm despre slujbele și activitățile care au loc săptămânal în biserica noastră, despre sfinții, sărbătorile și perioadele anului bisericesc în care ne aflăm și să vă aducem sfaturi și învățături bisericești necesare în viața noastră religioasă.

Nu ne-am propus de la început să publicăm un ziar, ci încercăm doar să tipărim o foaie duminicală care să fie spre informare săptămânală și să-i ajute pe enoriași să înțeleagă cât mai multe din cele ce se întâmplă în biserică. Să-i ajute să-și găsească mai bine locul în biserică, să înțeleagă mai bine slujbele și rânduielile liturgice, să se apropie mai mult de Sfintele Taine, de învățătura Bisericii și poruncile ei.

Pentru că biserica era atunci în construcție și pictură, nevoile ei erau foarte multe, mai ales financiare și materiale. Așa că am ales să facem tipărirea foi duminicale în mod particular, alăturându-se acestui scop mai multe doamne. Nu pot uita acele timpuri și nici dragostea cu care enoriașii unei parohii se pot implica – în zeci de feluri – în activitățile bisericii. Numai să-și dorească să contribuie cu ceva. Privesc în urmă cu nostalgie, dar și cu recunoștință, la cei care, cu vorbe puține, discret și generos s-au dăruit bisericii, într-un fel sau altul. Cei care veneau la biserică erau atunci o comunitate vie, chiar o familie, amintindu-ne de vremurile Bisericii primare, în care fiecare avea rolul său; căci la începuturi, Biserica era locul în care creștinii își trăiau întreaga lor viață, împărțind credința, nădejdea, ajutorul și bucuriile comuniunii în Domnul.

În timp, foaia noastră a devenit un ziar. O cronică a timpului. Un ajutor misionar. Un dar pentru cei care vin duminica la biserică. Toate la un loc, dar și mult mai mult decât atât! Implicarea preoților și a diaconilor a adăugat mult la valoarea și utilitatea acestei publicații. Tot din acel an, 2014, prin grija părintelui paroh Dinu foaia noastră a fost tipărită la biserica

noastră, color, într-un format grafic adecvat. Echipa redacțională i s-au adăugat pe rând corectori și tehnoredactori. Statornici, buni profesioniști, sufletești și mai ales iubitori de Dumnezeu și de semeni, dăruindu-se cu timp și mai ales fără timp, doi dintre colaboratorii permanenți sunt persoanele de bază fără de care ziarul nostru nu s-ar putea tipări: doamna Cristiana Rus și domnul Laurențiu Constantinescu. Experiența lor jurnalistică ne ajută să facem din „Cuvântul care zidește” o publicație cu ținută.

Poate cel mai frumos lucru pe care îl face acest ziar este de a împărtăși dragostea și învățătura creștină printre enoriașii parohiei. Este, săptămânal, o chemare la viața Bisericii, dar și un cuvânt de suflet transmis la tâlcuirea duminicală a Sfintei Scripturi, scriptură care este apa cea vie a cuvântului veșniciei. Este, apoi, chemarea sfinților - care umplu paginile acestui ziar, la o viață așa cum Dumnezeu o vrea de la noi: jerfelnică și sfințitoare. Căci sfinții ne sunt modele, ne sunt apărători, luminători și tămăduitori. Ei sunt Evanghelia lui Dumnezeu înomenită. De aceea, cunoașterea lor, apropierea de ei prin rugăciune și închinarea la sfintele lor moaște ne ajută cel mai mult să fim creștini adevărați.

Această publicație ne cheamă la viața

Bisericii, dar ne și unește nevăzut unii de alții. Căci o dată veniți la biserică, ne rugăm împreună, cântăm împreună, ne împărtășim cu Sfânta Euharistie împreună, participăm împreună la celelalte Sfinte Taine și ierurgii ale Bisericii. Devenim împreună lucrători pe calea mântuirii. Devenim o mare familie. Nu mai suntem străini, nu mai suntem pe cont propriu, ci împărtășim o taină adâncă în Domnul, suntem frați întru Domnul.

„Cuvântul care zidește” este în același timp o istorie a parohiei noastre, căci de-a lungul vremii am surprins evenimente care au avut loc, date care nu se vor uita pentru că ele au fost consemnate în scris. Chiar unele fotografii sunt unice, căci nu se mai găsesc în altă parte.

Pentru că trăim în lume, viața socială, economică, politică etc. ne influențează și determină acțiunile și traiul. De aceea, viața Bisericii ca instituție, activitățile din societate de orice fel nu ne sunt indiferente, pentru că suntem parte din ele. Mai mult chiar, avem o poziție și o părere critică, pe care, în calitate de creștini și locuitori ai Cetății, v-o împărtășim.

Dorim multe de la această publicație. O vrem mai valoroasă și mai ales mai aproape de cititori. Vrem ca misiunea Bisericii să transpară mai mult în articolele ei. Să ne unească mai mult, să fie o imagine mai transparentă a chemării și a vieții în Hristos. Visez să crească în lumină, în învățătură, în hrană duhovnicească. Să fie o publicație în care dumnevoastră să aveți un cuvânt de zis, așa cum în biserică să aveți fiecare un lucru de înfăptuit sau de dăruit.

Închei aceste câteva smerite rânduri mulțumind tuturor celor care săptămână de săptămână trudesesc la articolele din acest ziar: preoți, diaconi, ceilalți membri ai echipei redacționale. Și nu în ultimul rând, vă mulțumesc dumnevoastră, celor care ne căutați ziarul și ne citiți. ✝

Maria Buleu,

Redactor „Cuvântul care zidește”

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 14-21 IULIE 2024

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 14.07	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 3-a după Rusalii (a Sf. Părinți de la Sinodul al IV-lea Ecumenic) - Utrenia, Sf. Liturghie
Miercuri 17.07	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 19.07	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Vecernie, Acatist
Sâmbătă 20.07	08 ⁰⁰ -11 ⁰⁰	†) Sfântul și slăvitul Proroc Ilie Tesviteanul – Utrenia, Sf. Liturghie, Parastas cu pomenirea celor adormiți
Duminică 21.07	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 4-a după Rusalii (Vindecarea slugii sutașului) Utrenia, Sf. Liturghie